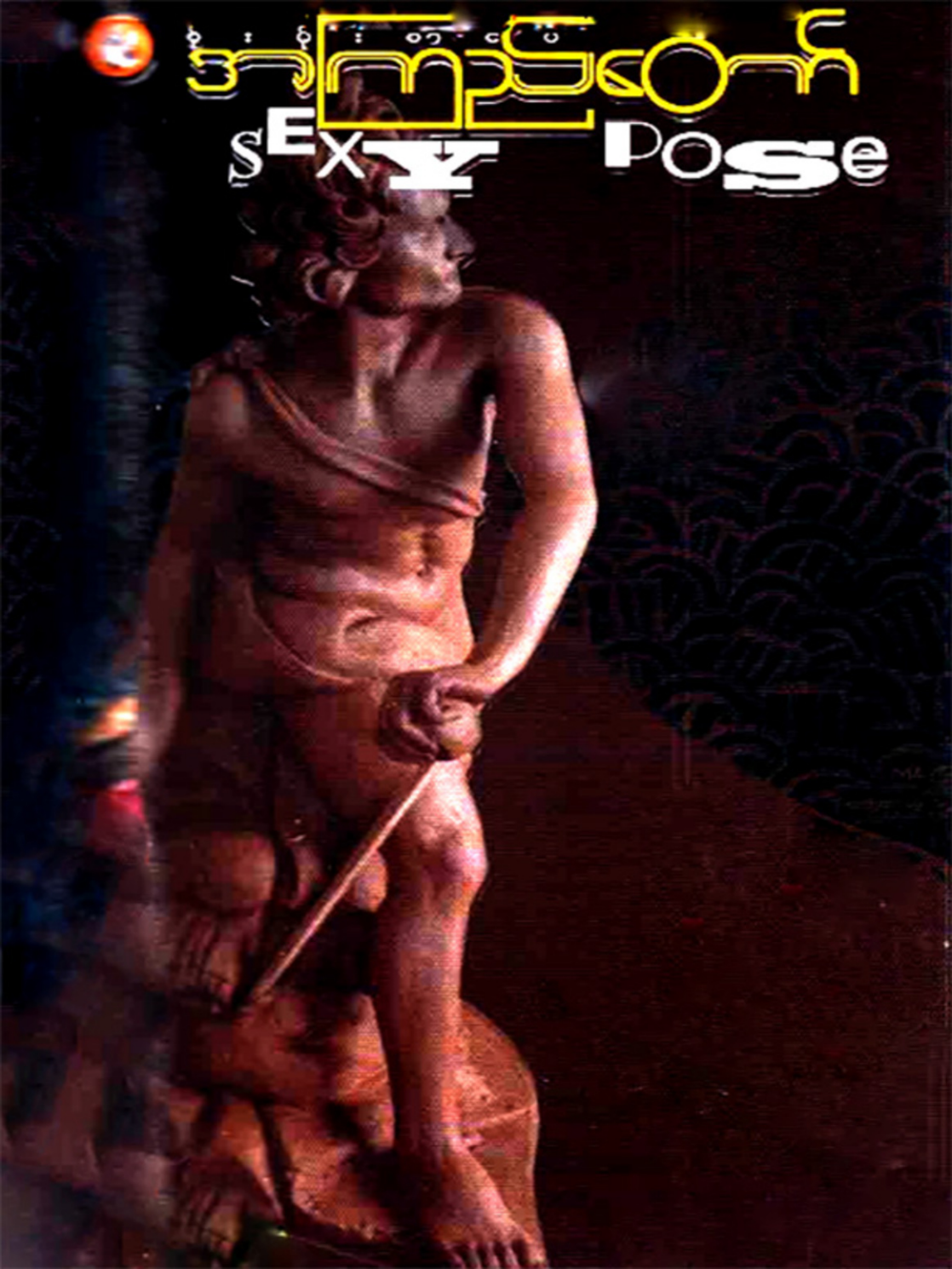

Imperson

SEXy POSe

တစ်ခါတစ်ရံမှာ Sexy Post ဆိုတာ လုပ်ယူတိုင်းလဲ ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလိုလို ဖြစ်နေ တတ်တာ မျိုးပါ။

ဥပမာ အင်ဂျင်နီယာဂျီလီရဲ့ နှုတ်ခမ်းဟာ သူ့ဘာသာသူ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပါတယ်။ ဂျနီဇာ လိုပက်(စ်) ရဲ့ ကိုယ်လုံး။ အက်ရှင်းရိုင်း(စ်) ရဲ့ မျက်လုံး စသည် စသည် ဖြင့်ပေါ့။ (ယောက်ျား တွေတော့ မသိပေါင်ဗျာ) ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ဆီမှာ လည်း သူ့အလိုလို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် Sexy Post ဖြစ်နေတာ မျိုးလဲ ကြုံရပါတယ်။ ဝမ်းသာရမှာ လား။ ဝမ်းနည်းရမှာလား မသိတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေပေါ့။

တစ်ခါတုန်းကပါ။

အဲဒီတုန်းက မြန်မာပြည်မှာ အင်တာနက်တွေ စတင်ပေါ်ပေါက်စဉ်ကပါ။ အင်တာနက်ဆိုတာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ သုံးမရခင်က အင်တာနက်ဆိုင်ဆိုတဲ့ သီးသန့်အင်တာနက်ဆိုင်သွားပြီး သုံးရတာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။

သူများ တွေတစ်ချိန်လုံး အင်တာနက်မှာ ချက်နေကြတော့ ကိုယ်လဲ လိုက်ချက် ချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်တာနက်ပေါ်မှာ ချက်ကြရင်း ချစ်သူရည်းစားဖြစ်သူတွေ ၊ ချိန်းတွေ သူတွေနဲ့ အိုဗျာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အင်တာနက်ကောင်းမှုနဲ့ အိမ်ထောင်တွေကျ မုဒိန်းမှုတွေတောင် ဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုယ်က အင်တာနက်ကို တောက်တောက် တောက်တောက်မှ မခေါက်ဖူးရင် ဘယ်လို လူရာ ဝင်တော့မှာ လဲ မ

ဟုတ်ဘူး လား။

အခြားနိုင်ငံမှာ တော့ အင်တာနက်ဆိုတာ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ စာရင်းဇယားတွေတွက်ချက်ဖို့ တစ် နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ကုန်ပစ္စည်းမူကြမ်းတွေ တင်ပို့ဖို့ စသည် စသည် အသုံးပြုကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ တော့ ချက်တင်ထိုင်ဖို့ ရည်းစားရှာဖို့ လောက်ပဲ အသုံးပြုကြပါတယ်။ ဒီတော့ ကာမည်သို့ပင် ဖြစ်စေ။ အများ နည်းတူ ချက်နေကြလေတော့ ကျွန်တော့်လို လူ့ဆတ်ဆလူးက မချက်ချင်ဘဲ နေပါ့မလား။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရွယ်တူတွေ လက်တွဲသွားပြီး ပြုံးပျော်ကာ ...

“အင်တာနက်မှာ တွေ့တာလေ”

ဆိုတိုင်း ဝမ်းထဲက ကျလိကျလိဖြစ်မိရော။ သူတို့ တောင် တွေ့သေးရင် “ငါကရော ဘာလို့ မတွေ့ ရမှာ လဲ” ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မနက်ခင်း မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစာ ငွေလေးရာကို ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ “အင်တာနက်ပေ” ဆိုတာကြီး ဝင်ထိုင်ရတော့တာပေါ့။

ဪ ကိုယ့်မှာ လဲ သူများ အင်တာနက်လို့ သာ လိုက်နက်ရတာ ဘယ်ကဘယ်လိုချက်ရမှန်းကို မသိဘူး။

ကွန်ပျူတာရှေ့ ငူငူငိုငိုထိုင်ပြီး ဒီဇိုင်းပဲ လုပ်ရတော့မလို၊ စာပဲ ထရိုက်ရမလိုဖြစ်နေတာ။

ဒါနဲ့ ပဲ မျက်နှာပြောင်တိုက်၊ ဘေးကလူ မေးကြည့်တော့

“အကောင့်ဖွင့်ရမယ်လေ” တဲ့ ။

အကောင့်ကလဲ ဘယ်လိုဖွင့်ရမှန်း မသိလေတော့

“အကောင့်က ဘယ်လိုဖွင့်ရတာလဲ”

ဘေးနားက ကိုယ့်ထက်တော့ကျတဲ့ ငတိက ကိုယ့်ကို တောသားဆို
တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ဘောက် ဘက်ဘောက်ဘက်ထကာ

“ဒီလိုဖွင့်ရတယ် ဟောဒီမှာ ကြည့်”

ဆိုပြီး တောက်တက်တောက်တက်နဲ့ ရိုက်သွားတာ ဖြောင့်လို့ ။ ပြီးမှ

“ခဏစောင့်”

“ဘယ်လောက်စောင့်ရမလဲ”

“မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာခဲ့”

သွားပြီ။ လေးရာ။ မစားရက်မသောက်ရက် စုထားတာလေး။ အင်
တာနက်တောင် မတောက် တက်ရသေး ဆုံးပြီ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်စောင့်ရတာပေါ့။

နောက်နေ့မနက်လဲ မုန့်ဟင်းခါးတောင်မစားဘဲ ရေလေးပဲ ပုံမှန်
သောက်ပြီး အင်တာနက် ဆိုင် ရောက်ခဲ့တယ်။

မနေ့ကတော့သား ကြုံရောက်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးကြူနေပြီ။

ဒါနဲ့ ကိုယ်လဲ မနေ့က သူပြထားတဲ့ အတိုင်း တောက်တက်တောက်
တက်နဲ့ ဖွင့်လိုက်တော့ အင် တာနက်က ပွင့်လာရော။

ဒီလိုနဲ့ သူများ ဟိုင်းရင် ပြန်ဟိုင်း။

သူများက “ဘာလုပ်နေလဲ” ဆို၊ “လေ့ကျင့်နေတယ်” ပေါ့။ “ဘာလုပ်
ဖို့ လဲ” ဆို “ဘာမှ မလုပ်ဘူး” “ဘယ်သူ့အတွက်လဲ” ဆို “ဘယ်သူ့အတွ
က်မှ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဆို စသည် ဖြင့် ကိုင် တော့တာ။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခု သတိထားမိတာက အင်တာနက်ပေါ် ဓါတ်ပုံတင်
ထားကြသူတွေဟာ ကိုရီး ယား မင်းသား မင်းသမီးပုံတွေ ဒါမှ မဟုတ် ပ

န်းလေးဘာညာပေါ့။ အဲ အများ ဆုံးကတော့ မျက်နှာကို အပြည့်အဝမ
ဖော်ထားဘဲ တစ်ခြမ်းစောင်းတွေ ဆံပင်တစ်ခြမ်းဖုံးတွေ၊ ပါးဖောင်းတွေ
နဲ့ တင်ထား ကြ တာချည်းပဲ။ တချို့ကလဲ အပေါ်စီးက ကင်မရာယူပြီး မျ
က်လုံးကိုပင့် ပါးဖောင်းထားတဲ့ ပုံတွေချည်းပဲ။

ဒါနဲ့ ကိုယ်လဲပဲ အင်တာနက်က ဓါတ်ပုံတွေ ပြုံးပြကြည့်၊ အနည်းင
ယ် ရုပ်ချောနိုင်သူကို ပေါ်တင် ဝင်ချက်တော့တာ။

ဒါကလဲ သတိမထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တချို့တွေဆို အင်တာနက်ပေါ်
တင်ထားတဲ့ ပုံကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ ချိန်းတွေ့လေမှ မျက်လုံးကြီး
စောင်း၊ မျက်နှာကြီးရွဲ့ ရုပ်ဆိုးမကြီးတွေနဲ့ တွေ့နေတတ် တာကိုး။
အများ ဆုံးကြုံရတာတော့ မျက်နှာလေးတစ်ခြမ်းစောင်းနဲ့

ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော်ကံကောင်းပါတယ်။

မုန့်ဟင်းခါးပွဲပေါင်း ငါးရာနီးပါးမှာ

အင်တာနက်ကတစ်ဆင့် မဒီတစ်ပွဲနဲ့

ဆုံပါလေရောလား

ရိုက်ထားတာကို သဘောကျ အပြင်မှာ ချိန်းတွေ့မှ
ဖက်တီးဘုတ်ကြီးဖြစ်နေလို့ ထွက်ပြေးကြရတဲ့ သာဓကတွေလဲ
မနည်းပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်အလှည့်မှာ တစ်ကောင်ဆိုတစ်ကောင်မိအောင် အ
သေအချာချိန်ပစ်ရတာ။ ဒီလိုနဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ပွဲငါးရာနီးပါးကုန်တဲ့ အချိန်
မှာ စတွေ့တော့တာပါပဲ။

အမှန်တော့ တစ်နာရီလေးရာဆိုတာ မများ လှပေမယ့် တစ်နေ့ဆယ်
နာရီထိုင်ရင် လေးထောင်ပဲ ဗျ။ ဒါနည်းလှတာတော့ မဟုတ်ဘူး ။

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစားရင် သုံးနာရီတော့ အဆာခံမှာ ပဲ။ အင်တာနက်
တစ်နာရီထိုင်တော့ သုံးနာရီ ဆာနေတာပါပဲ။ ဒါကလဲ နည်းလှတာ
တော့ မဟုတ်ဘူး ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကံကောင်းပါတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးပွဲပေါင်းငါးရာနီး
ပါးမှာ အင်တာနက်က တစ်ဆင့် မဒီတစ်ပွဲနဲ့ ဆုံပါလေရောလား။

အင်တာနက်ဆိုတာလဲ သိတဲ့ အတိုင်း အဲဒီတုန်းကတော့ မြန်မာဖော
င့်(န်)တွေကလဲ မရှိက် တတ်ကြ။ အင်္ဂလိပ်လိုကလဲ မကျွမ်းကျင်ကြလေ
တော့ မြန်းဂလီ လို့ ခေါ်တဲ့ မြန်မာသံအင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ အဆင်ပြေအောင်
ပြောယူကြရတာပါပဲ။ ဥပမာ

“chit lar”

“Hta min sar pee pe lar”

အဲလိုတွေပေါ့။ လူတိုင်းနီးပါးတော့ နားလည်ကြတယ်ဗျ။

ထားပါတော့ဗျာ။ ဒီလို မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုရော မတတ်တဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ ကတော့ အဲဒီ မြန်းဂလီပါ မတတ်ဘဲ ဘယ်လို အဆင်ပြေ
သွားလဲတော့ မသိပါဘူးဗျာ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်ပြေပါ
လေရောလား။

သူ့နာမည်က မြန်မာလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ အကောင့်နာမည်ပြောပါ
တယ်။ ခရစ်စတယ် ပင်(န်)ကီ ပေါ့ဗျာ။ (နာမည်ရင်း မဟုတ်ဘူး နော်။
နာမည်တူရင် ခွင့်လွှင့်ပါ) အဲ အဲဒီလို နာမည်မျိုး။

ခါတ်ပုံတင်ထားတာတွေတော့လဲ တောသူရုပ်ကလေး။

ကျွန်တော်ကလဲ ဆံပင်ရှည်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းချထားတဲ့ ပုံနဲ့ ဆို
တော့ သွားတွေ့တော့တာ ပေါ့။ ဒါနဲ့ ပဲ

“Ma Nat Phan arr Lar”

“arr tal”

“ah pyin mar twe ya ag”

“Inn Bal mar twe ma lel”

“Kantawgyi mar”

“bal o clock lel”

“9: o clock”

ဒီလိုနဲ့ အဆင်ပြေပါရောလား။ ဒီလိုနဲ့ နောက်နေ့မနက်ချိန်းထားရာ
ကို သွားတွေ့တာပေါ့။ သူက လှိုင်သာယာဖက်က လာမှာ ။ ကျွန်တော်က
တောင်ဒဂုံ။ နှစ်ယောက်လုံးကအဝေးကြီး။ ဒါပေမဲ့ ပေါ့။

ကြွားပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ကောင်မလေးက အရင်မြင့်မြင့်
ရုပ်က သိပ်မဆိုးဘူးဗျ။

ရုပ်ကတော့သူရုပ်ဆိုပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ရှာမှ ရှားလို့ ဆိုရမယ်။
ခါးသေးရင်ချို ပခုံးမဏီလို့ ဆိုရမှာ ပဲဗျ။ ခါးလေးက တကယ့်ကို သေး
သေးလေးမှ သေးသေးလေး။ ပြောရရင် sexy လေးပေါ့ဗျာ sexy လေး။

ကျွန်တော်လဲ တစ်သက်လုံးကံမကောင်းခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါ
ကံကောင်းပြီဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အပြေး သွားလိုက်တယ်။ အနားရောက်တော့

“ခရစ်စတယ်လား”

သူက လှည့်ကြည့်ပြီး

“ပြန်နသန်နော်”

ဘယ်ရမလဲ၊ ကိုယ်ကလဲ တောသားမှန်းသိရင် အလိမ်ခံရမှာ စိုးလို့ ဆံပင်ရှည်ထားရင်း ဂေါ်လီ ဖြစ်လာတဲ့ ကောင်ပဲ။ ဒီလောက်တော့ နပ် တာပေါ့။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်တယ်။

အတော်လေးကို မဆိုးဘူး။

သူသာ သည်းခံပေါင်းနိုင်ရင် တစ်ပတ်လောက်အရင်ပေါင်း တစ်ပတ်ပေါင်းပြီးလို့ အဆင်ပြေမှ ရက်ရှည်ထပ်ပေါင်း။ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် တစ်ပတ်အတွင်း ပါးနားရိုက်ပြီးမောင်းချ။ နာတယ် တစ် ခွန်းမှ မပြောဘူး။ အဲဒီလိုရပ်လေးဗျ။

အဓိကက သူ့ခါးသေးသေးလေးက ညှစ်ချင်စရာ။ ဘောင်းဘီရှည်အ ကျပ်လေးဝတ်ထား တော့ ပိုသိသွားတာပေါ့။

ကိုယ်ကသာ ပီတိဖြစ်နေတာ ခမျာလေးကတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့။

ဒါကလဲ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး။ မိန်းကလေးတိုင်း ကျုပ်တို့ မျက်နှာမြင်ရင် ဒီအတိုင်းပဲဟာ။ ဒါနဲ့ ပဲ

“ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်လေ”

ကောင်မလေးမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသယောင်။

“ဟုတ် ထိုင်လေ”

ရွှေ နိပ်ပဟ။ တစ်ခါတည်းစည်းရုံးပြီး တစ်ခါတည်းပါလာတာ ဒီတစ်ခါပဲရှိတာ။ ဒါနဲ့ ပဲ

“အထဲမှာ သွားထိုင်မယ်လေ”

“ဟုတ်”

ကိုယ်က အရှေ့ကသွား၊ သူက အနောက်ကလိုက်ပေါ့။

“ဒီဆိုင်ထိုင်မလား”

အကာအရံမဲ့၊ ဟင်းလင်းပြင်ဆိုင်က ကန်ဖက်လှည့်ထားတော့ ရှုခင်း
ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး

“ဟင့်အင်း မထိုင်ချင်ဘူး။ အမိုးမရှိ အကာမရှိ”

ဘယ်လိုပျော်မှန်းမသိပါဘူးဗျာ။ အမိုးရှိအကာရှိ လုံခြုံတဲ့ နေရာဆို
တာ ချစ်စခင်စ ချစ်သူတွေ သာ ထိုင်တတ်တာမျိုးမဟုတ်လားဗျာ။ ဒါနဲ့
ပဲ

“ဒါဆို ဟိုဘက်နားသွားရအောင်၊ အဲဒီဆိုင်က လုံခြုံတယ် ကိုယ်သိ
တယ်”

ဆိုပြီး အင်မတန်မှ လုံခြုံတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ခေါ်သွားတယ်။ ပန်းခြံထဲ
ကဆိုင်ဆိုတော့ အလုံခြုံ ကြီးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ထင်သ
လောက်တော့ မဆိုးဘူးပေါ့။

“ကဲ ဘာမှာ မလဲ မှာ လေ”

ကောင်မလေးက ကျုံ့ကျုံ့ရုံ့ရုံ့လေးထိုင်ရင်း

“ရတယ် သူမှာ တာပဲ စားမယ်”

“အေး ဒါဆို ဘီယာတစ်ခွက်”

ကောင်မလေးတွန့်သွားတယ်။ ဇာတိက ချက်ချင်းပေါ်တာကိုး။ ဒါနဲ့
မထူးဘူးဆိုပြီး

“အခေါက်ကင်တစ်ပွဲ ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ”

ဖြစ်ချင်တော့ ပွဲအားလုံးသုံးထားတဲ့

ဒီအပ်၊ အပ်ကလဲ အတုံး။

စုတ်ထိုးတဲ့ လူကလဲ မူးနေတဲ့ အပြင်

ညနက်လို့ အိပ်ချင်နေပြီဆိုတော့

စုတ်ချက်က မမှန်ဘူး။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီတုန်းက အကြည်တော်နာမည်နဲ့ စာမရေးခင်
စောကြည်ဖြူနာမည်နဲ့ ရုပ်ပြ ဇာတ်လမ်းရေးတာ
တစ်ပုဒ်ကိုတစ်သောင်းနှစ်ထောင်ရတာကိုး။ ဒါကို ထုတ်ဝေသူကကျွန်
တော့် ကို အထင်သေးပြီး

“ရေးနိုင်သလောက်ရေး၊ ချက်ချင်းငွေချေမယ်”

ဆိုတာနဲ့ တစ်ရက်တည်း လေးအုပ်ရေးပြီး သွားအပ်လိုက်တော့ ထု
တ်ဝေသူပါ ‘လေ’ သွားတယ်။ (အဲဒီလေးအုပ်မှာ
တစ်အုပ်ပဲထွက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အဲဒီထွက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်က ဗီဒီယိုပြန်ရိုက် ရ
တယ်၊ ဗီဒီယိုနာမည်က “မင်းအချစ် သေစေနိုင်တယ်” အဲဒီဇာတ်လမ်း
ကို စောကြည်ဖြူနာမည်နဲ့ ရေးခဲ့တာပါ) ဆိုပါတော့ဗျာ။ အမှန်တော့ အဲ
ဒီငွေတွေနဲ့ မရှိတဲ့ အိမ် ငှားနေရမှာ ။ အဲဒါကို အင်တာနက်ပေါ် တက်ပြီး
ကမြင်းလိုက်တာ အခုလို အနေအထားရောက်လာတာ။

အခုတော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေနေပြီ။

“စားလေ မှာ ထားတာတွေ”

ကောင်မလေးက ဘေးဘီဝေ့ကြည့်ပြီး စားမလိုလုပ်ပြီးခါမှ

“အင်း ဟိုလေ Toilet က ဘယ်နားလဲ မသိဘူး”

“ဪ မေးပေးမယ်”

ကောင်မလေးတွေ စိတ်လှုပ်ရှားရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာ သိတာပေါ့
။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လဲ စိတ်ကောင်း ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ထမေးတာ

“ဒီမှာ တော့ မရှိဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဖက်ကိုသွားလိုက် ၊ အဲဒီမှာ အများ
သုံးသန့်စင်ခန်းရှိတယ်”

ကောင်မလေးက ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ

“အင်း အင်း အဲဒါဆို ခဏသွားမယ်နော် စောင့်နေ”

ဆိုပြီး သူဆောင်လာတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးချပြီး လိမ်ကျစ်လိမ်
ကျစ်နဲ့ ထထွက်သွား တော့တယ်။

ဆိုလိုတာက ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ သူ့အိတ်ကလေး
တောင် ချသွားတယ်ဆို တော့ ထွက်မပြေးပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ။ ကိုယ်လဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပဲ စောင့်ရတာ
ပေါ့။

ထင်ထားတာထက် နည်းနည်းပိုကြာတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ကျ
န်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အိတ် ကို ထား အယုံသွင်းပြီး ထွက်ပြေးပြီလား ပြန်
ထင်နေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ထင်နေတုန်းမှာ ပဲ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နဲ့ ပြန်ရောက်လာတ
ယ်။

“ထိုင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခုနနေရာလေးမှာ ပဲ ကျုံ့ကျုံ့ရုံ့ရုံ့ ပြန်ထိုင်တယ်။

နေပုံထိုင်ပုံ လှတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါပဲ။ မိန်းကလေးပီပီ
ခြေလေးချိတ်ပြီး ခပ်မတ်မတ်နေတယ်။

“စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ခမျာ ဘာမှ ငြင်းမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး။ အရှေ့က ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်း
ကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲ တစ်ဖတ် နှစ်ဖတ် ယူစားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်
တော့်ကို အခြေအနေကြည့်တယ်။ ပြီးမှ ရှက်ကိုး ရှက် ကန်းဟန်နဲ့ ဆံပ
င်သပ်ပြီး

“ဟိုလေ တစ်ခုမေးလို့ ရမလား”

“မေးလေ ဘာမေးမလို့ လဲ”

ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြေတယ်။ သူက ရှက်ရွံ့ဟန်နဲ့

“ဟိုလေ”

စကားမဆက်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ အလိုက်တသိနဲ့

“ဘာလဲ ကျွန်တော့်အကြောင်းသိချင်လို့ လား”

သူက ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်လဲ သူသိချင်နေမယ်ထင်
တဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကို တန်းစီပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် စောကြည်ဖြူပါ။ တောင်ဒဂုံမှာ နေပါတယ်။ ကျွန်
တော့်အဖေ ဦးထွန်းနိုင်၊ ပင်စင်စားကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေ
ဒေါ်ညွန့်နွယ်က အလုပ်မလုပ်တာ နှစ်(၆၀)၊ ကျွန်တော့် အစ်ကို ပန်းချီကို
ဆန်းက ပန်းချီတွေလဲ ရေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ပျင်းလို့ အရက်သောက်ရ

င် သူငယ်ချင်းတွေ လာပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်ရှိပြောင်းတဲ့ အလုပ်က တစ်ရာကိုးနဲ့ တစ်ရာတစ်ဆယ် ရှိရဲ့”

စသည် ဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ အကြောင်းကို တစ်နာရီလောက်ထိ ထိုင်ပြော လိုက်တယ်။

သူက ဟိုဖက်လှည့် ဒီဖက်လှည့် နားထောင်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့
“ဟိုလေ မေးစရာရှိလို့ ”

မေးလေ။ ဘာမေးဦးမှာ လဲ။ သူက အရှေ့တိုး လာပြီး

“ဟိုလေ ဘောင်းဘီဝတ်ရင်”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူက ကျွန်တော်ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားက အစ သိချင် နေပုံရတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ

“ကျွန်တော့်ခါးဆိုဒ်(၃၂) ပါ၊ Black Black ကြိုက်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေလဲ ဘေထုတ်သည် မှာ လိုချင်တာလေးရှာပါတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ ငွေယားတဲ့ အခါ လဗိုက်ထည်လေး ရှာဝယ်တယ်၊ အင်္ကျီကတော့ ဖြစ်သလိုပဲပေါ့၊ တစ်ထောင်တန်လဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာ နေတော့ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ဖြစ်သလိုပဲ နေတတ်တယ်။ ညဖက်ချိန်ခါ ခြင်တွေကိုက်ရင် လုံချည်ကိုလဲ ခြုံပါတယ် ရဲ့ ရဲ့”

စသည် ဖြင့် ရှင်းပြတယ်။ ခရစ်စတယ်က ဂျွန်နသန်ရှင်းပြသမျှ နားထောင်တယ်။ ပြီးမှ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနဲ့

“ဟိုလေ”

“မေးစရာရှိရင် မေးလေ”

သူမက မေးမလို လုပ်ပြီးမှ သတိရသွားဟန်နဲ့

“နောက်မှ မေးတော့မယ်၊ ဟိုလေ Toilet ခဏနော်”

ဆိုပြီး လှစ်ခနဲ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နဲ့ ထသွားပြန်တယ်။

ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ အလှကို မြင်ရတာ အားမရနိုင်ဘူး

။

တကယ်ပါဗျာ။ ခါးသေးတဲ့ မိန်းကလေးများ ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ်
ဝတ်ရင် သိပ်လှကိုး။ နောက်ပြီး သူက မိန်းကလေးပီသစွာ ခပ်မတ်မတ်
ကလေးနဲ့ လှစ်လှစ်ကလေးသွားတော့ သိပ်လှ။

ဒီတစ်ခါလဲ နည်းနည်းကြာတယ်ခင်ဗျ။ ဒါကလဲ မိန်းမရောဂါပဲ ထင်
တယ်။ မိန်းကလေးများ စိတ်လှုပ်ရှားရင် အဲသည် လို။ အဲသည် လို ဖြစ်
တတ်ကိုး။

သူမရှိတုန်း ဒါပြီးရင် ဘယ်ကိုသွားရပါ့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

ဘုရားတို့ ဘာတို့ ကလဲ သိပ်ပြီးနိပ်လှတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ တခြား
ဆိုင်ဆိုရင်ရော ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ ငွေယားနဲ့ ဘယ်ကိုသွားလို့ သင့်တော်ပါ။

စဉ်းစားနေတုန်း ခပ်သွက်သွက်ပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ ခပ်မတ်
မတ်ပြန်ထိုင်ရင်း သူ့ မျက်နှာ ကို လက်ကလေးနဲ့ ယပ်ခတ်ပြီး

“အိုက်တယ်နော်”

“အေးတဲ့ နေရာ ကျွန်တော်သိတယ်”

သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးကျသွက်တယ်။

သိပြီလေ။ ဒီလောက်အိုက်တတ်နေမှ တော့ အအေးခန်းဆို အခွင့်အ
ရေးယူတယ်ဆိုပြီး ပါးချခံ ရ နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ဆင့်မြင့်အအေးခ
န်းဖြစ်တဲ့ ကေတီဗီကို ခေါ်သွားလိုက်တယ်။

“ဘယ်အခန်းယူမလဲဆရာ၊ ခြောက်ထောင်ရှိတယ်၊ ရှစ်ထောင်ရှိတယ်”

“ဘာကွာလဲ”

“ရှစ်ထောင်က အခန်းကျယ်တယ်၊ Toilet ပါတယ်”

“ရှစ်ထောင်ခန်းယူ”

ကောင်မလေးက ဖြတ်ပြောတယ်။ ပြီးမှ သတိရပြီး ရှက်ကိုးရှက်က နိုးနဲ့

“ဟိုလေ ပိုကောင်းမလားလို့ ”

ကျွန်တော်ကလဲ အလိုက်တသိပြီးပြီး

“ကဲ သူပြောတဲ့ အခန်းကွာ”

ငွေယားက ရှိနေတာကိုး၊ ပြောင်ဖြုန်းနိုင်တာပေါ့။ ငွေရှင်းပြီးတာနဲ့ အခန်းထဲ ခပ်တည်တည် လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း Toilet ဆီပြေးဝင်သွားတယ်။

တို့ နဂါးနီသီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးချိန်လောက်ကျမှ သူပြန်ထွက်လာတယ် ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နား မှာ ကျုံ့ကျုံ့ရုံရုံလေး လာထိုင်တယ်။

“ဘာဆိုမလဲ ဆိုလေ”

သူ မိုက်ခွက်ကို လှမ်းကိုင်မလို လုပ်ပြီးမှ

“ဟင့်အင်း မဆိုချင်ဘူး”

အသီးတစ်ရာ အညှာတစ်ခု တစ်ပုဒ်ထပ်ဆုံးတော့မှ သူကမ အနားကပ်ပြီး

“ဟိုလေ တစ်ခုမေးမလို့ ”

“ဘာမေးမလို့ လဲ၊ မေးလေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသံကောင်းမွန်မှုက လေ့ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘုရား ပေးပေါ့ ခစ်ခစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ မျက်ဝန်းဝိုင်းစက်နေတာလဲ ဘုရားပေးပေါ့ ခစ်ခစ်၊ အခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဘွန်ဂျီဗီ (အဲဒီခေတ်ပဲ ထားပါတော့) က ကိုယ့်ထက်နောက်ကျတယ် ခစ်ခစ်၊ ကိုယ်တို့ က မလုပ်ရင် အရှင်း၊ လုပ်ရင်လဲ သောက်ဖောင်းချည်းပဲ ခစ်ခစ်”

စသည် ဖြင့်ဗျာ၊ ဆိုငိုပြောပေါ့ဗျာ။

ဆိုငိုပြောဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ သီချင်းဆိုစရာရှိဆိုလိုက်၊ ပြီးရင်

“ကိုယ့်ဘဝကလေ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာ သိလား၊ ကိုယ်တို့ က (၇)ကောင်ကြွက်လေ မိဘကလဲ ဆင်းရဲ၊ ထမင်းစားစရာမရှိလို့ ဒန်ပေါက်ချည်းပဲ စားနေရတာ”

စသည် ဖြင့်ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ခါလဲ

“ကိုယ်ကလဲ ဘယ်လိုစန်းတောက်တယ်မသိဘူး၊ ကောင်မလေးတွေ သိပ်ကြိုက်တာ၊ ရွာ မှာ ဆို ကောင်မလေးတစ်ယောက် နွားလှည်းနဲ့ လိုက်လို့ မနည်းထွက်ပြေးရဖူးတယ်၊ အခု မြို့ရောက် တော့လဲ နှစ်ယောက် ကိုယ်ကစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ရိုးတယ် အရိုးချည်းပဲ ဟီးဟီး”

“ဟိုလေ ပြန်ရမှာ ကလဲ လှိုင်သာယာကဆိုတော့ အဝေးကြီး၊ နောက်ပြီး အိမ်မှာ ကလဲ ဘယ်သူ မှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါလေ မေးမလို့ ”

“ရပြီ ၊ ကိုယ်သဘောပေါက်ပြီ”

စဉ်းစားကြည့်လေ။ အိမ်ပြန်ရမှာ ကလဲ ဝေးတယ်။ အိမ်မှာ ကလဲ ဘ

ယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ် လိုသဘောလဲ။ ပျော်လိုက်တာ ကြည့်
တောင်မကောင်းဘူး။ သူမမြင်အောင် လက်နောက်ပစ်ပြီး ခိုးရယ် ရ
သေး။ ပြီးမှ

“ခဏနေလို့ ရတဲ့ နေရာကို ကိုယ်သိတယ်၊ လာ သွားမယ်”

ဆိုပြီး တည်းခိုခန်းကို လစ်တော့တာပေါ့။ ကောင်မလေးကလဲ
မငြင်းရှာဘူး လိုက်လာတာပဲ။

ကျွန်တော်တွေ့မိတယ်။ ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ ဒီလောက်လွယ်ကူနေတာ
တွေ့လို့ တောင်မရဘူး။

နောက်ပြီး ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ အမှုဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်ပျော်တာပဲလေ။

ဒါနဲ့ ပဲ နီးစပ်ရာ တည်းခိုခန်းကို ခေါ်သွားတယ်။

“ရှစ်ထောင်ခန်းရှိတယ်၊ ခြောက်ထောင်ခန်းရှိတယ် ဆရာ”

“ရှစ်ထောင်ခန်း”

ကောင်မလေးက ဖြတ်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှက်ကိုးရှ
က်ကန်းနဲ့ လက်ကလေး ယှက်ပြီး

“ဟိုလေ ပိုကောင်းမလားလို့ ”

ပျော်တာဗျာ။ ထောင်စရာရှိတဲ့ ဆံပင်ပါထောင်တယ်။
အာတွေလဲခြောက်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေ တယ်မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံကို က
မန်းကတန်းရှင်းပြီး အခန်းထဲ သူ့ကိုပါတွန်းထည့်လိုက်တယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကောင်မလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့

“ဟို ဟိုလေ တစ်ခုမေးလို့ ရမလား”

ဒီအချိန်မှာ တော့ ဘယ်မေးခွန်းမျိုးမှ သည်းမခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ပဲ

ခုတင်ပေါ် အတင်းတွန်းလဲ ပြီး

“နောက်မှ မေး နောက်မှ မေး”

ဆိုပြီး သူ့ခါးပတ်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ခါးပတ်ကို လှမ်းဖြုတ်လိုက်တော့

“ဖျတ်”

“ဟာ”

ကောင်မလေးရဲ့ အော်သံ။ နောက် ကျွန်တော်ဖြုတ်လိုက်တဲ့ ခါးပတ်
ကို မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ပြန် ကြည့်ကာ

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်လဲ ကြောင်ပြီး

“ဖြုတ်လိုက်တာလေ ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဟာ”

သူ့ရဲ့ အာမေဗိုတ်သံ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟာ ကျေးဇူး ကျေးဇူးပဲ ၊ ဟာ ရပြီကွ”

ဆိုပြီး အခန်းထဲက toilet ကမန်းကတန်းပြေးဝင်သွားတယ်။
သိပ်မကြာဘူး ရဲ့ခနဲရေဆွဲသံ ကြား ရတယ်။

ကိုယ်လဲ ကြောင်ပြီး ခုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွား
မှန်းမသိတာ။ အထဲ ကတော့

“ဟီးဟား ဆိုလား ဝါးဆိုလား” အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ဘာဖြစ်
မှန်းမသိတော့ ကြောင်ပြီး ထိုင်နေမိတယ်။ အတော်ကြာတော့မှ ရေထပ်
ဆွဲသံနဲ့ အတူ တံခါးဝုန်းခနဲ ပြန်ဖွင့် လာပြီး

“ကျေး ကျေးဇူးပဲနော်၊ အောင်မလေး အဲဒီခါးပတ် မနက်ကတည်းက ဖြုတ်မရတာ မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ အခုမှ ပဲ အဆင်ပြေသွားတော့တယ်၊ အခုမှ ပဲ ပေါ့သွားတော့တယ်၊ ကျေးဇူးနော် ကျေးဇူး သွားပြီ သွားပြီ တာ တာ တာတာ”

ဆိုပြီး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

တစ်ယောက်တည်း ငူငူငိုငို ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

*

အဖြစ်က ဒီလိုခင်ဗျ။

ကောင်မလေးခမျာလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ချိန်းပြီး သူ့ဘာသာသူ လုံခြုံအောင် ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး တာတောင် ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် ခါးပတ်ပါပတ်သွားမှ ပဲ ဆိုပြီး ခါးပတ်လိုက်ရှာတာ သူ့ခါးပတ်က မရှိဘူး။

ဒါနဲ့ ပဲ ရှိလေရာ သူ့မောင်လေးခါးပတ် ယူပတ်လိုက်တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီခါးပတ်က ထုံးစံအတိုင်း အပေါက်တွေ ထိုးသွင်းရတဲ့ ခါးပတ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ချိတ်ခါးပတ်ခင်ဗျ။ ချိတ်ခါးပတ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကြိုးထိုးသွင်းပြီး ကလစ်လိုဟာမျိုးနဲ့ ညှပ် ရတာ။

ဖြစ်ချင်တော့ သူပတ်လာတဲ့ ခါးပတ်က အဲဒါအပြင်ကို ဘေးမှာ ညှပ်ထားတဲ့ အဖုကလေး ပါသေး သဗျ။ အဲဒီ အဖုကလေး နှစ်ဖုကို ညှစ်လိုက်မှ ခါးပတ်က လျှောခနဲ ထွက်သွားတာ။ အဲဒီ အဖု နှစ်ခုကို စုံမနှိပ်မိရင်လည်း ခါးပတ်က မကျွတ်ဘူးခင်ဗျ။ ဒီလိုခါးပတ်မျိုးကို တော်ရုံအတွေ့ အကြုံမရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေတောင် မချွတ်တတ်ဘူး ခင်ဗျ။ မိန်းကလေးဆိုပိုဆိုး။ အခု သူက အဲဒီလို ခါးပတ်ကြီး ပတ်လာမိတော့ ရှူးပေါက်ဖို့

ကို ခါးပတ်က ဘယ်လိုမှ မဖြုတ်တတ်ဘူး ဖြစ်နေတာ။ ဒီခါးပတ်ကြီးနဲ့ မနက်ကတည်းက ဆိုတော့ သူ့ဒုက္ခက အသေးဘူး။ ပြန်ရမှာ လဲ လှိုင် သာယာဆိုတော့ နီးလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးဖို့ ဆိုတာကလဲ အခုမှ စတွေ့ဖူးသူဆို တော့ မေးရလဲခက်။ ဒီကြား ထဲ ကျွန်တော်ကလဲ ဒိုင်ကြောင်တွေ လွှတ် နေလေတော့ သူ့ခမျာ မေးဖို့ အခွင့်မသာ။ သူ့ခမျာလဲ တွေ့ကရာ အိမ် သာထဲ ဝင်ဝင်ဖြုတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ကိုမသိတော့ ဘယ်လိုမှ ဖြုတ်မရ။

နောက်ဆုံးတည်းခိုခန်းရောက်ပြီး ကျွန်တော် တဏှာကြောထမှ ခါး ပတ်ပြုတ်သွားပြီး ပျော်သွား ရတဲ့ သူမဘဝ။

ဒါကြောင့် ပြောပါတယ်။ Sexy post က ထူးဆန်းပါတယ်လို့ ။

*

သူငယ်ချင်းဟောင်းနဲ့ ပြန်ဆုံပါတယ်။ သူငယ်ချင်းက မေးတယ်။

“အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“အရင်အလုပ်ပါပဲ”

သူငယ်ချင်းမျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး

“အရင်က ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ”

သူငယ်ချင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပုခုံးကိုအားရပါးရ ပုတ်ပြီး

“အင်း မင်းအလုပ်အကိုင်တယ်ကောင်း”

သူ အားကျသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်သက်လုံး အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေလာတဲ့ ကျုပ်တို့ ကို အားမကျ ဘယ်သူ့ အားကျရမှာ လဲ။

“ဒါနဲ့ မှတ်မိလား ၊ တို့ ရွာက မုဆိုးမလေ”

သူ့စကားကြောင့် ဇေဝေဝေ ၊ ရွာမှ မုဆိုးမက မနည်း။ ဘယ်နေရာမဆို မုဆိုးမရှိတာကိုး။ ဒါကြောင့်

“ဘယ်က မုဆိုးမလဲ၊ မုဆိုးမတွေ ရွာမှာ အများကြီးဟာကို”

သူငယ်ချင်းက တရင်းတနှီးပုခုံးပုတ်ပြီး

“မင်းကလဲကွာ ၊ တို့ ရွာမှာ မုဆိုးမဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ၊ အောင်ဂျမ်းလေကွာ မင်း ကလဲ ။ သိပါတယ်”

“မုဆိုးမ အောင်ဂျမ်း၊ မုဆိုးမ အောင်ဂျမ်း”

အသေအချာ စဉ်းစားတယ်။ ဘယ်လိုမှ အစဖော်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ရွာမှာ ကလဲ မုဆိုးမ က အများ သား။ ဒီကြားထဲအောင်ဂျမ်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဆိုတော့ ပိုစဉ်းစားရခက်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ပဲ

“အောင်ဂျမ်းက ဘယ်သူ့မိန်းမတုန်း”

“အာ မုဆိုးမပါဆိုမှ ဘယ်သူ့မိန်းမရမှာ တုန်း မုဆိုးမလေကွာ၊ မုဆိုးမ၊ သူ့ဖာသာသူ မုဆိုးမ ဖြစ်နေတာ”

ပြောလိုက်မှ ပိုရှုပ်ကုန်တယ်။ မုဆိုးမလဲဆိုသေး၊ လင်လဲမရှိ။ ဘယ်လိုမုဆိုးမ ဖြစ်မှန်းကို မသိနိုင်တော့။ မုဆိုးမ ဆိုတာက လင်သေမှ ဖြစ်တာမဟုတ်လား။ အခုဟာက လင်မသေဘဲ မုဆိုးမ ဖြစ်နေတာတဲ့ ။ ဘယ်လိုမုဆိုးမ ဖြစ်တာလဲ။ နာမည်ကလဲ အောင်ဂျမ်း၊ အသေအချာ စဉ်း

စားမှ ပြန်မှတ်မိတယ်။ “ဪ သိပြီ မုဆိုးမအောင်ဂျမ်း၊ မုဆိုးမအောင်ဂျမ်း ရွာထိပ်ကမုဆိုးမကိုပြောတာမဟုတ် လား”

“အစစ်ပေါ့၊ မုဆိုးမ အောင်ဂျမ်းဆိုလို့ ရွာမှာ ဒီတစ်ယောက်ရှိတာ”

ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားတာရလို့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ မိတ်ဆွေများ လဲ ခုချိန်ထိ မုဆိုးမ အောင်ဂျမ်း ကို မျက်စေ့လည်နေမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ၊ ဒီလိုပါ။

အောင်ဂျမ်းဆိုတာ ယောက်ျားပါ။ လုပ်တဲ့ အလုပ်ကလဲ မုဆိုး။ ဒါပေမဲ့ သူက နည်းနည်း ခြောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်တဲ့ အလုပ်က မုဆိုး။ လူက မ၊ စိတ်ပေါက်နေတော့ သူ့ကို မုဆိုးမ မုဆိုးမလို့ ခေါ်ရင်း လင်မသေဘဲ မုဆိုးမဖြစ်လာသူပါ။

အမှန် မုဆိုးမတို့ မည်သည် လင်သေမှ မုဆိုးမဖြစ်ရမှာ ။ အခုတော့ လင်မသေဘဲ မုဆိုးမ ဖြစ် နေတာ အောင်ဂျမ်းတစ်ယောက်ရှိတာ။ မုဆိုးခြောက်ကိုး။

“အေး ဟုတ်ပါပြီ၊ မုဆိုးမက ဘာဖြစ်တုန်း”

“မုဆိုးမက မိန်းမရသွားပြီလေ”

“ဟာ”

ဒီမှာ လဲ ခင်ဗျားတို့ မျက်စေ့လည်သွားဦးမယ်ထင်တယ်။ မုဆိုးက ဘယ့်နှယ့်မအားရ မှာ လဲ။ အဲ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးမက အဲလေ အခြောက် မိန်းမရတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။

ဒီမှာ ပြောရဦးမှာ ပါ။

အောင်ဂျမ်းက မုဆိုးမျိုးရိုးရှိလို့ မုဆိုးဖြစ်တာပါ။ အဖိုးမုဆိုး အဖေမု

ဆိုးမို့လို့ မုဆိုးဖြစ်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဖြစ်ချင်တာက မိန်းမ ။ ဒါကြောင့်
တောထဲသွားပြီး အသားငါးရလာရင် စိတ်ရှည်လက် ရှည်ခုတ်ထစ်ပြီး
ရေမိုးချိုးအလှပြင်၊ သနပ်ခါးကို မွှေးနေအောင်လိမ်းပြီး တစ်အိမ်ဝင်တစ်
အိမ်ထွက် အသား လိုက်ရောင်းတာ။

အောင်မာ ၊ ဒါကို ကာလသားများက အသားဝယ်တဲ့ အခါ ပါးကိုင်
နားကိုင်ဆို အသားက ပိုပေးတတ်သေး။ အဲဒါကို မြင်ရင် အဖိုး
အဖေများက လိုက်ရိုက်လို့ ထွက်ပြေးရသေး။ အလုပ်က မုဆိုး။ လူက အ
ခြောက်မကိုးခင်ဗျ။ ဒီလို မုဆိုးမပေါ့။

“အဲဒီမုဆိုးမက ဘယ်လို မိန်းမရတာလဲ”

သူငယ်ချင်းက ပြုံးပြီး

“မိန်းမရတာမှ နှယ်နှယ်ရရ မိန်းမနဲ့ မဟုတ်ဘူး ဟ ၊ ရွာက အလှ
ဆုံး”

“ဖြူလေးနွယ်”

“အေး၊ အဲဒီ ဖြူလေးနွယ်နဲ့ ရတာ”

“ဟာ”

အံ့အားသင့်သွားရတယ်။ ဖြူလေးနွယ်ဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်
ဘူး ။

မုဆိုးမဆိုတာကလဲ သိတဲ့ အတိုင်း

အသားက မဲမဲ။ ဒီကြားထဲ

တောထဲ တောင်ထဲ မြွေမကြောက်

ကင်းမကြောက် သွားထားရတော့

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကလဲ ဗရပွပေါ့။

ရွာမှာ တင်မက ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ပါ နာမည်ကြီး။

တကယ့်ကို လုံးကြီးပေါက်လှ။ အသားက ဖြူသမို့ ဝင်းနေတာ။

အဲဒီလို မိန်းမနဲ့ မှ ဒီမုဆိုးမက ရတာဆိုတော့ ရင်ထဲတောင် နှမြော
သွားတယ်။ နောက်မှ သိချင်သွားပြီး

“ဆိုပါဦး၊ ဒါနဲ့ မုဆိုးမ နဲ့ ဖြူလေးနွယ် ဘယ်လိုအကြောင်းပါကြတာ
လဲ”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွ”

(ဒီနေရာမှာ သူငယ်ချင်းပြောပြတဲ့ အတိုင်း ပြန်ပြောတာပါ) အဲဒီနေ့
က မုဆိုးမ အောင်ဂျမ်း ခူးလေးဆွဲပြီး တောထဲဝင်ခဲ့တယ်။

အိမ်မှာ ဆို အဖေအမေများ ရှေ့ လွတ်လပ်စွာ ခြောက်ပိုင်ခွင့်မရလေ
တော့ တောထဲတောင် ထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ ခြောက်ခွင့် အပြည့်အဝရ
လေအောင် တောတိုးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

တောထဲရောက်ရင် အမဲသားငါးပစ်ဖို့ အသာထား၊ ပါလာတဲ့ ခူးလေး
ကိုချ ပါလာတဲ့ အချစ် တော် ခွေး ဂျစ်တူးရှေ့ ဟန်အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဂျစ်တူး၊ တို့ က မုဆိုးမ၊ သာ ဆိုတယ် ၊ မလှဘူး
လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဆိုပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ Sexy Pose ပေါ့ဗျာ။

ခွေးခမျာလဲ ခွေးဖြစ်နေလို့ သာပဲ။ လူသာဖြစ်ရင်ကိုက်တယ်။

မုဆိုးမဆိုတာကလဲ သိတဲ့ အတိုင်း။ အသားကမဲမဲ ။ ဒီကြားထဲ တော
ထဲတောင်ထဲ မြွေမ ကြောက် ကင်းမကြောက် သွားထားရတော့ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တွေကလဲ ဗရပွပေါ့။

ဒါကြီးကိုမှ နှုတ်ခမ်းစုပြီး ‘မုဆိုးမလှလား’ ဆိုနေတာ။ ခွေးသာလူစိတ်ရှိရင် ပါးတတ်ချတယ်။ အခုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ဂျစ်တူးခမျာ

“ဝုတ်၊ ဝုတ် ၊ ဝုတ် ၊ ဝုတ် ၊ ဝုတ် ၊ ဝုတ်”

“အောင်မာ ငါဒီလောက်လှတာတောင် နင်က ဟောင်နေသေး ဟုတ်လား ၊ ငါကန်လွှတ် လိုက်ရ”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ဒီနေ့မှ ဂျစ်တူးက စူးစူးဝါးဝါးကို ထိုးဟောင်နေတော့တာ။ ကြာလာတော့ မုဆိုးမ တင်းလာတယ်။

“ဟဲ့ ဂျစ်တူး နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငါကန်လိုက်ရ”

ဂျစ်တူးက သူ့စကားနားမထောင် တစ်နေရာကိုကြည့်လိုက် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပတ်လိုက်နဲ့ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်နေတယ်။ အော်သံကြားတော့ မုဆိုးမအတော် စိတ်ဆိုးလာတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ

“ဟာ ဒီလောက်ပြောမရတဲ့ ကောင်၊ ကဲကွာ” ဆိုပြီး ခွေးကို ဖင်ပိတ်ကန်လိုက်တယ်။

“ကိန်း ၊ အိုင် ၊ အိုင်”

ဂျစ်တူးက မုဆိုးမကန်ချက်ကို မခံနိုင်ဘဲ ခုနက သူထိုးဟောင်နေရာ ဖက် တဟု န်ထိုး ပြေးထွက် သွားတော့တယ်။

ဒီတော့ မှ မုဆိုးမလဲ ချက်ချင်းပြန်မူလိုက်ပြီး

“ဟင်း ပြောစကားနားမထောင်တဲ့ ကောင် ၊ နင်မရှိလဲ ငါ့တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ ခြောက်လို့ ရသေးတယ် မှတ်ထား”

ဆိုပြီး လွတ်လပ်စွာ ဆက်ခြောက်နေတယ်။

“တို့ က မုဆိုးမဆိုပေမယ့် အများကြီးကျန်သေးတယ်နော် ဟင်း”

သူ့ခမျာ သစ်ပင်ကို တိုင်တည်လိုက် တောင်စောင့်နတ်ကို တိုင်တည် လိုက်နဲ့ တစ်ယောက် တည်း အူမြူးနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာဘူး

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ခုနက သူဖင်ပိတ်ကန်လိုက်တဲ့ ဂျစ်တူး။ ဟောင်သံပေးပြီး သူ့ဆီ ပြန်ပြေးလာတယ်။

“ဟာ”

ကြည့်လိုက်တော့ ပါးစပ်မှာ တစ်ခုခုကိုက်လာသလို။

“ဟာ ၊ ဟုတ်ပြီ”

ဂျစ်တူးတစ်ခုခုတော့ ရှာ လာပြီ။

ဂျစ်တူးက အမဲလိုက်နေကျခွေးမို့ တော်ရုံအမဲငယ်လောက်ဆို သူ့ဘာ သာရှာပြီး ကိုက်ချီ လာတတ်တယ်။ အခုလဲ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ပြေးလာပုံ ထောက်တော့ ဂျစ်တူး တစ်ခုခုရလာတာ သေချာပြီ။

မုဆိုးမလဲ ဝမ်းသားအားရပဲ ခါးကြားထဲ ထိုးထားတဲ့ အမဲဖျက်ဓားထု တ်ပြီး အသင့်စောင့်တယ်။

“နိပ်ပြီ ယုန်လား ၊ ပဒတ်လား မသိဘူး။ ရောင်းစားမရလဲ ဟင်းစား တော့ ရပြီ”

ဆိုပြီး အသင့်စောင့်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ။ တစ်ခါတလေ ဂျစ်တူး ယူလာတဲ့ အမဲက အသက် ရှင်နေနိုင်သေးတာကိုး။ ဒါကို သူက ကိစ္စတုံး ပစ်ရတယ်လေ။

အခုလဲ ဘာကောင်မှန်းမသိ.

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

သူ့လက်ထဲ ပါလာတာကိုကြည့်ပြီး

သူ့မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်

အသေအချာပြန်ကြည့်တယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ ဂျစ်တူးသူ့ဆီရောက်လာတယ်။ သူ ဂျစ်တူးကို လှမ်း
ဖမ်းရင်း

“ပေး ပေးစမ်း ဂျစ်တူး ပေးစမ်း” ဆိုပြီး ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

ဂျစ်တူးက ရုတ်တရတ်မပေးဘူး။

“ပေးမယ့်သာ ပေးစမ်းပါကွာ”

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

အတင်းဆွဲယူလိုက်မှ

“ဟာ”

သူ့လက်ထဲပါလာတာကိုကြည့်ပြီး သူ့မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။
အသေအချာပြန်ကြည့် တယ်။

ဟုတ်တယ်။ သူ့လက်ထဲပါလာတာ မိန်းမအဝတ်အစားတွေချည်း။

“ဟာ”

